

گزارشی از یورش پلیس به اشغال کنندگان وال استریت!

اشغال کنندگان وال استریت که حدود دو ماه در اعتراض به نظام سرمایه داری در "پارک آزادی" شهر نیویورک چادر زده بودند ، از ساعت یک و نیم بامداد روز ۱۵ نوامبر ، مورد یورش وحشیانه پلیس این شهر قرار گرفتند. پلیس نیویورک که بنا به دستور شهردار میلیاردر نیویورک "بلومبرگ" این حمله را سازمان داده بود ضمن ضرب و جرح وحشیانه معترضین و پاره کردن چادر ها و خرد کردن وسایل شان ، حدود ۲۰۰ نفر از اشغال کنندگان را دستگیر و زندانی نمود. به دنبال انعکاس خبر این تعرض وحشیانه در سطح شهر، کسانی که قبلا این تجمع اعتراضی را از نزدیک دیده و دنبال کرده و از آن حمایت نموده بودند به سوی "پارک آزادی" حرکت نموده و وقتی که می دیدند از چادرها خبری نیست و اشغال کنندگان در پیاده رو های دورادور پارک به صورت پراکنده و پنج شش تایی ، یا روی زمین نشسته اند و یا به دیوار تکیه داده اند ، خشم وجودشان را فرا می گرفت. یکی از نکاتی که توجه هر تازه واردی را به خود جلب می کرد ، وجود تعداد بسیار زیاد خبرنگار ها در محل اشغال شده پارک بود. پارکی که حالا توسط پلیس و ماموران امنیتی صاحب آن ، یعنی خانواده "بروک فیلد" از اشغال کنندگان پس گرفته شده بود.

نکته دیگری که فوراً به چشم می خورد چهره های خشمگین اشغال کنندگان وال استریت بود که دستگیر نشده و هنوز در محل باقی مانده بودند. آن ها در حالی که خستگی یک شب تا صبح مبارزه با پلیس فاشیست نیویورک و بی خوابی در چهره شان به وضوح دیده میشد، اما با روحیه خیلی بالایی به توضیح چگونگی یورش پلیس و افشای وحشیگری ها نیروی سرکوب بورژوازی آمریکا به مردم پرداخته و می گفتند پلیس در جریان یورش خود ابتدا منطقه آشپزخانه و چادر مرکزی اطلاعات را به محاصره خود در آورد و پس از دستگیری افراد آن چادر، حمله به دیگر چادرها را شروع نمود. پلیس ها به معترضینی که داخل چادرها بودند و به دستور پلیس ها عمل نمیکردند حمله نموده و ضمن ضرب و شتم آن ها دستگیرشان می کردند. اشغال کنندگان وال استریت همچنین با ناراحتی از نابودی کتابخانه شان میگفتند که توسط پلیس از بین رفته بود. نیروهای سرکوبگر پلیس در جریان یورش ، کتاب های کتابخانه که تا همین چند روز پیش به ۲۲۰۰۰ جلد رسیده بود را به زباله دانی شهردار میلیاردر نیویورک ریخته بودند. این کتابخانه ای بود که اشغال گران آن را "کتابخانه مردمی" نام گذاری

کرده بودند و شامل کتاب های تاریخی، اقتصادی و سیاسی بود و بخشی از آن هم به کتاب های کودکان اختصاص داشت. کتابخانه غارت شده توسط پلیس، کتاب هایش را بطور رایگان در اختیار همگان قرار می داد و تمامی کتاب هایش توسط مردم و بعضی نویسندگان به صورت رایگان اهدا شده بودند. در روزهای قبل از حمله پلیس، اشغال گران از این کتابخانه با غرور زیادی یاد می کردند.

با این که پلیس شب قبل به پارک حمله کرده بود و معترضین کاملاً خسته بودند اما اعتراض و مبارزه هم چنان ادامه داشت. برای نمونه، در شرایطی که از پلیس خبری نبود، حدود ۳۰۰ نفر ناگهان کل یکی از خیابان های اطراف پارک را به اشغال در آورده و به سمت پارک حرکت نمودند. این تظاهر کنندگان که اکثریت آن ها کارگر و دانشجو بودند شعار می دادند، **"کارگر، دانشجو، شهر را اشغال کنید"** و **"کارگر، دانشجو شهر را تعطیل کنید"**. در محل این تظاهرات، از حضور پلیس خبری نبود و معلوم بود که آن ها حسابی غافلگیر شده بودند. هنوز تظاهر کنندگان دو یا سه خیابانی را نپیموده بودند که پلیس با موتور و با ماشین خود را به آن ها رساند و بعد از زد و خورد با تظاهر کنندگان، بدون دستگیری، مردم را به طرف پیاده رو هل داد. حالا دیگر تعداد تظاهر کنندگان که به تدریج زیاد شده بود به حدود ۲۰۰۰ نفر رسیده بود. اما با رانده شدن آن ها به پیاده رو ها، جمعیت عملاً از حرکت به صورت قبل که با سرعت زیاد و به صورت رزمنده بود و پلیس را حسابی ترسانده بود، باز ماند، اگر چه مقاومت هنوز ادامه داشت. در پیاده رو ها تظاهر کنندگان به حالت ایستاده و با سرعت بسیار کم به طرف پارک حرکت می کردند تا در ترافیک شهر اختلال به عمل آورده باشند. وقتی به پارک رسیدند افراد زیادی در پیاده رو های دورادور پارک جمع شده بودند و شعار می دادند. برخی از شعار ها چنین بودند: **"مردم متحد شکست ناپذیرند"**، **"پلیس مزدور وال استریت"**، **"ما روز ها و هفته ها به اشغالمان ادامه خواهیم داد"** و **"این آخرش نیست..."**

یکی دیگر از نکات جالب این حرکت، همبستگی کارگران ساختمانی که در پروژه های ساختمانی خیابان های

اطراف کار میکردند با تظاهر کنندگان بود که با صدا در آوردن بوق ناهار که بسیار بلند است همراهی و همدردی خود را با آن ها اعلام می کردند. لازم به تاکید است که برخورد مردم که حدود ۷۰۰۰ تا ۱۰۰۰۰ نفر می شدند با پلیس که تعداد آن ها حدود ۱۵۰۰ تا ۲۰۰۰ در پارک و خیابان های اطراف بود بسیار تند بود. مردم با خشم به پلیس هایی که دور تا دور پارک ایستاده بودند "مزدوران وال استریت" و "احمق" میگفتند.

جالب است که در زمان بازگشت در یکی از خیابان های اطراف ، با یک گروه چند صد نفری مواجه شدیم که اینبار با شعارهای دیگر مثل "این خیابان مال کیه؟" که بعد جواب میدادند "این خیابان مال ماست!" به

شیوه قبلی و با سرعت به طرف پارک حرکت میکردند. مشاهده این تظاهرات موضعی نشان می داد که اشغال گران وال استریت در تلاش اند تا به این ترتیب مردم هر چه بیشتری را به محل پارک بیاورند. در همین زمان مطلع شدیم که در بررسی شکایت اشغال گران به دادگاه بر علیه حمله پلیس، قاضی ایالت نیویورک همان طور که انتظار میرفت به نفع شهردار و وال استریت موضع گرفته و بر علیه ۹۹ درصدی ها رای داده است. به این ترتیب دادگاه نیویورک دست در دست شهردار میلیاردی این شهر و همه بورژوا های انگل صفت آمریکا وحشت خود را از برپا کردن چادر و کمپ توسط اشغال گران به نمایش گذاشت.

فعالین چریکهای فدائی خلق ایران - آمریکا

۱۶ نوامبر ۲۰۱۱